

følgelov, som bestemte anderledes. Regjeringen har ikke i disse 2¹/₄ Aar gjort noget Skridt til at faae Grundlovens § 4 forandret i Overensstemmelse med Thronfølgeoven af 31te Juli 1853; men naar der ikke var Noget ivæien for, at den nævnte Bestemmelse blev staaende i Grundloven, uagtet den ikke længer var gjældende, have Forslagsstillerne meent, at man, naar man isvrigt gif ud fra at Grundloven af 1849 maatte gjøres gjældende paany, saaledes som den var den 1ste October 1855, ikke ved denne Leilighed skulde gjøre nogen Forandring i denne Enkeltthed. Dertil kommer endvidere, at det i to Foredrag, vi nylig have hørt i denne Sal, nemlig af de ærede Medlemmer for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) og for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), som det forekommer mig klart er paaviist, at heller ikke Thronfølgeoven af 31te Juli 1853 i sit nuværende Indhold fuldstændig er gjældende, og hvad enten man altsaa her i Loven sætter det Ene eller Andet, er det klart, at man ikke derved opnaaer fuldstændig at betegne den nubestaaende lovlige Thronfølgeorden; men naar dette er Tilfældet, seer jeg ikke nogen Grund til at foretrække den ene Bestemmelse for den anden. Dette med Hensyn til Enkelthederne.

Da jeg i sin Tid indbragte dette Forslag til en Grundlovsbestemmelse, udtalte jeg, at Grundloven af 5te Juni 1849 var givet af Hs. Majestæt, Kong Frederik den Syvende, af fri kongelig Magtfuldkommenhed og i fuld Overensstemmelse med Folket, medens de senere Indskrænkninger, som vare stete deri, vare fremkaldte ved Indskriben fra Tydslands Side, samt at saavel Kongen som Folket kun vare gaaede ind paa at indskrænke Grundloven paa Grund af Tvang fra uden. Jeg havde ikke troet, at denne Udtalelse skulde behøve nogen Motivering eller noget Beviis for sin Rigtighed; thi jeg antog virkelig, at alle Mænd i Landet vare fuldkommen enige om, at det er den eneste rigtige Fortolkning af, hvad der er skeet ved vore Forsatningsforhandlinger siden 1848, men der er mod Forventning reist Indsigelse imod, at denne Udtalelse skulde forholde sig rigtig, og jeg maa derfor hævde, at Sagen virkelig forholder sig saa. Der er blevet

spurgt engang, om jeg var saaledes indviet i Statsraadets Hemmeligheder, at jeg kunde dømmе om, hvad der i saa Henseende var frivilligt, og hvad der var nødvendigt, og man har advaret mod det Farlige i at komme ind paa at tale om denne Materie; men jeg skal dertil svare, at jeg kun har holdt mig til, hvad der ligger aabent for, hvad der er udtalt af Regjeringen selv paa de forskjellige Stadier, hvorpaa disse Forsatningsforhandlinger have ligget for. Jeg har kun holdt mig til, hvad Kongen og hans ansvarlige Ministre have udtalt ved de forskjellige Leiligheder, hvor der har været Spørgsmaal om Forsatningen og Forandringer i den. Kan det paavises, at Kongen og hans Regjering ved forskellige Leiligheder have udtalt sig i den af mig nævnte Retning, vil det ikke af Noget kunne modsiges, at Sagen forholder sig saa, hvilket Alle ville og maae kunne vide, uden at være indvieede i Noget som helst. Man behøver blot at see efter, hvad der ved de forskellige Leiligheder er udtalt. Med Hensyn til Grundloven af 5te Juni 1849 skal jeg erindre om, at Hans Majestæt allerede i den Forsamling af Stænderne, som blev sammenkaldt for at give Raad eller Betænkning angaaende Dannelsen af den grundlovgivende Rigsforsamling, udtalte: „Kongen er tilfjnds at dele sin nedarvede Souverainitet med sit Folk“, og da Rigsforsamlingen var valgt og kom sammen, udtalte Hans Majestæt personlig i Aabningsmødet: „Under en dybtfølt Erkjendelse af det Forbigangne skriver jeg nu til med Folkets Udvalgte at overlægge den Forsatning, som jeg af fri kongelig Villie har tilfagt det, og hvorved det er mit Ønske, mit Haab og min Stolthed, at kunne grundfæste det gamle Danmarks Væb og Lykke.“ Da Rigsforsamlingen var færdig med sit Grundlovsarbejde, og Kongen havde underskrevet Grundloven, traadte han atter samme Dag frem her i Repræsentationens Midte og udtalte, at han havde tiltraadt og underskrevet det Værk, som Folkets Udvalgte med ham havde vedtaget, og i Indledning til selve Grundloven af 5te Juni 1849 vil man finde, at Hans Majestæt ligefrem udtaler: „Efterat Vi af fri Kongelig Magtfuldkommenhed havde besluttet i Overensstemmelse med Wort troe